

Uued raamatud, märts 2019

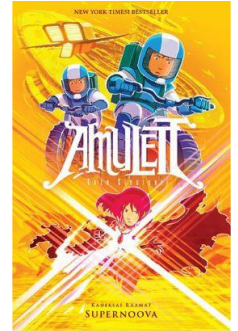
Lasteraamatud

KAZU KIBUISHI „AMULETT 8: SUPERNOOVA“ (2019)

Koomiksimeister Kazu Kibuishi loodud maailmas on hirmuäratavad inimsööjatest deemonid, mehhaaniline jänes, rääkiv rebane ning hiiglaslik robot – ja kaks tavalist last ohtlikul ülesandel.

KUI KÕIK NÄIB OLEVAT KADUNUD . . .

Emily on kaotanud kontrolli oma Amuleti üle ja jäänud vangi Tühjusesse, kus ta peab üritama Hääle mõju alt pääseda. Samal ajal rändab Emily vend Navin Esimesse Tuletorni, kosmosejaama, kus Vastupanuliikumine valmistub võitlema lähenevate Varjujõududega, mis kavatsevad tõmmata Alledia planeedi kõigist ressursidest tühjaks. Emily ja Navin peavad Alledia ellujäämise tagamiseks olema targemad ja tugevamad kui iial varem.

IBEN AKERLIE „LARS LOL“ (2018)

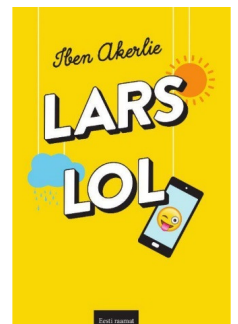
Amanda ootab rõõmsa ärevusega suvevaheaja lõppu ja kooli algust. Esiteks sellepärast, et näha Adamit, kellesse ta on salaja armunud. Teiseks sellepärast, et saada tugiõpilaseks armsale esimese klassi lapsele.

Aga esimesel koolipäeval teeb Adam Amanda kogu kooli ees naerualuseks. Peale selle palub õpetaja tal olla tugiõpilaseks hoopis nende klassi uuele poisile Larsile, kellel on Downi sündroom.

Kui kõik käituvad halvasti ja kõige suurema alatusega saab hakkama Amanda ise, peab ta otsustama, mis on tema jaoks olulisem: olla populaarne kooli „ägedate ja lahedate“ tüdrukute silmis või jääda iseenda vastu ausaks.

Autor Iben Akerlie (sünd 1988) on näitleja ja eripedagoog. „Lars lol“ on tema esikraamat. Akerlie kirjutab tänapäeva koolielu vahvast, aga ka tõsisest poolest – hoogsas ja humoorikas laadis.

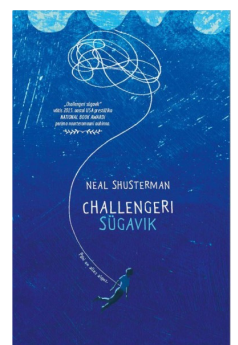
Romaan võitis 2017. aastal Norra lastekirjanduse kõige olulisema auhinna, kui kümme tuhat 10–13aastast Norra koolilast valisid selle enda lemmikuks.

Noortele

NEAL SHUSTERMAN „CHALLENGERI SÜGAVIK“ (2016)

Caden on kummaline poiss. Ühest küljest täiesti tavaline – ta hangib sõpradega, armastab joonistada ja arvutimänge ning saab koolis hakkama täitsa hästi. Kummaliseks teeb ta aga see, et samal ajal on ta madruseks veidral galeoonil, mis suundub parajasti maailmamere kõige sügavamat punkti, Challengeri sügavikku avastama. Kumb elu on tõeline? Kumba peaks ta valima ja kas tal üldse on valikut?

Suurtele

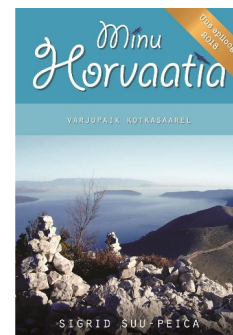
SIGRID SUU-PEICA „MINU HORVAATIA. VARJUPAIK KOTKASAAREL. UUS EPILOOG“ (2018)

Siin kaante vahel on lood minu omapärasest eluperioodist Horvaatias. See algas talvise erakupõlvega väheasustatud saarel, kus olin mitu kuud ainus vaba-tahtlik, kaaslasteks eesel, lambad ja kaeluskotkad.

Minu Horvaatiasse kuuluvad veel: keeruka loomuga bioloogiatudeng, häbelik postiljon Robi, identiteedikriisis vabatahtlikud, abitu lambatall, lehmasoolikaid järavad kaeluskotkad, skorpionid vannitoas, eriskummalised taevased matused... Aga ka horvaatidelt kuulnud lood helgest Jugoslaavia ajast ning õõvastavatest sõjaõudustest, samuti mu enda lood merehädas loksumisest, illegaalipõlvest, hullumeelsest karnevalist, oliivide korjamisest ning gaasi-lõhnalistest seentest.

Kui mu pooleaastane vabatahtlikuaeg läbi sai, hakkasid juhtuma kummalised asjad, mis mul saarelt ära ei lasknud minna ...
Sigrid Suu-Peica

Kaheksa aastat hiljem on lisandunud värske, reisijatele mõeldud infopeatükk ning epiloog: mis on Sigridi elust saanud, kes on ta ellu juurde tulnud?

INGRID EMOIS „MINU MALTA. VÄIKE JA VÄGEV“ (2017)

Euroopa äärealal asuvas väikeses Maltas on muistset tarkust ja elujõudu, väge ja väärikust. See kivine saar ahvatleb võimsa ajaloo, muistsete templete ja kindlustega, kunsti ja arhitektuuriga ning liigirikka loodusega.

Maltalased elavad kirglikult – ja olgugi et vahel arusaamatult ja ebamugavalt, on nad alati ehedad. Ei olnud meil Maltaga teineteisemõistmist ja armumist esimesest silmapilgust. Armastus süvenes kuude ja aastatega ning veel praegugi, kui olen siin elanud 18 aastat, ilmnevad mulle selle põneva riigi uudsed ja ootamatud tahud. Maltal öeldakse ikka, et inimene teeb plaane ja jumal naerab. Kuigi kõik polegi läinud plaanipäraselt, on siinsed aastad kinkinud mulle elukaaslase, poja ja rohkelt enesearendusvõimalusi.

Muu hulgas näitan Maltat ka Eestist tulijatele ja tutvustan jõudumööda eesti kultuuri.

ANU ELMER-EHIN „MINU ŠVEITS. KAHEPAIKNE VAHEJAAMAS“ (2018)

Šveits? Lumised mäed, õitsvad alpiaasad, nunnud lehmad, punased rongid, Emmentali juust, täpsed kellameistrid ja igal pool šokolaadipoed? Kui sa sellest maast just nii mõtled, siis oled langenud hästi turustatud Šveitsi-klišee lõksu.

Täpselt nii juhtus minuga, kui ma paarikümne aasta eest „ajutiselt“ Šveitsi kolisin. Tasapisi avastasin, et Arkaadia-maastiku kuvand varjab Eesti-suurust keerulist föderaalriiki, millest suured katastroofid ja võõras võim on imekombel mööda käinud. Kõik on väike ja sõbralik, aga kohaneda ei ole siin lihtne. Tuleb harjutada viisakat vestlust Šveitsi saksa keele mitmesajast dialektis. Võtta suusatunde koos beebidega. Varuda kannatust pikkadeks tervitus- ja lahkumisrituaalideks. Veenda vastutulijaid, et kuuserisikad ei ole mürgised. Poolpõlvili heina niita. Vestelda külalistega ühiskondliku transpordi teemal. Jõuda vaevu järele mäest üles rühkivatele vanainimestele. Süüa juustu-vorstisalatit. Jõuda kohtumistele sekundi täpsusega. Lapsemäng minusugusele kahepaiksele!

LIINA MITTERMAYR „MINU AUSTRIA. SUUSAMÄGEDEST PÕGENIKENI“ (2019)

Inimesele on omane avastamiskirg. Mina avastasin Austria juba üle 20 aasta tagasi, kuid juba ammu ei hoi mind siin kinni inimene, kelle pärast tookord tuldud sai.

Olen avastanud nii palju, millest ma enam loobuda ei saa. Olgu see ooperi- ja operetimuusika võlu ning sellele naudingule keiserlikult uhkeldavat raami pakkuvad ehitised, Mozarti fenomen või „Helisev muusika“. Või hoopis Austria muinasjutuline talv, paksu lumekatte all uhkeldavad mäemassiivid, hõrgult söögi ja joovastavalt hõõgveini järele lõhnavad mäghütid, kus heatujuline peremees pistab eine lõppedes pihku pitsi ise tehtud napsiga. Mu siijäämise põhipõhjused on lihtsad ja samas keerulised...

Esiteks suusamäed ja tegutsemine suusainstruktorina – töö ja lõbu nauditavaim kooslus. Ning teiseks töö põgenikega – valus teema paljude umbsõlmedega, mille harutamine käib tihtipeale üle jõu ka kõige nobedamatele näppudele.

Sel pisikesel ja maagiliselt maalilisel maalapil on pakkuda rohkem, kui usute. Tuleb vaid tulla ja avastada. Või siis süda mägedele kaotada ja nende keskele jäädagi ...

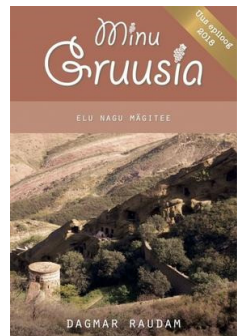
DAGMAR RAUDAM „MINU GRUUSIA. ELU NAGU MÄGITEE“ (2018)

Tulevase magamistoa aknast avanev hommikune vaatepilt lööb tummaks. Lillakasmustad viinamarjakobarad punakuldses koiduvalguses ning taevasse kõrguv küpressiteravik sinetavate mägede taustal olid jäänud korterit tutvustavas meilis mainimata. Tajun äkki, et kogu see aeg on väljast kostnud tsikaadide kõrvulukustav saagimine. Sellest saabki siin maal mu lemmikhelin. Kas ma juba mainisin, et õhk on sume kui samet, sõna otseses mõttes?

Minu peaaegu juhuslikust viisasekretäriks kandideerimisest Eesti välisministeeriumis sai alguse lühike, kuid ülimalt intensiivne ja armsatest hetkedest tulvil eluperiood Gruusias – maal, mis kinkis mulle otsekui teise lapsepõlve.

-Dagmar Raudam

Raamatus on uus epiloog 2018.

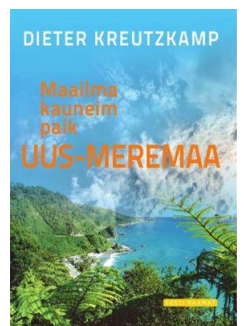

DIETER KREUTZKAMP „MAAILMA KAUNEIM PAIK UUS-MEREMAA“ (2017)

Raamatu autor leiab, et maailma kauneim paik on Uus-Meremaa. See on saaremaailm tihedate põlismetsade, jääste mäenõlvade, kaunite mererandade, imeilusate järvede, vahutavate jõgede ja üksildaste teedega. Rattaga, jalgsi ja hobuvankril matkas autor koos naise ja väikese tütreaga selles paradiisis maakera kuklapoolel, imetledes ürgset loodust ja nautides saareelanike ääretut külalislahkust ja sõbralikkust.

Dieter Kreutzkamp armastab sissetallamata radu. Ta on matkanud jalgsi, auto, mootorratta, kanuu, jalgratta, koortekelgu ja hobustega peaaegu kõikjal maailmas. Oma reisikogemustest on seikleja, fotograaf, diplomeeritud haldusjuht ja paljude maade põhjalik tundja kirjutanud praeguseks 30 raamatut.

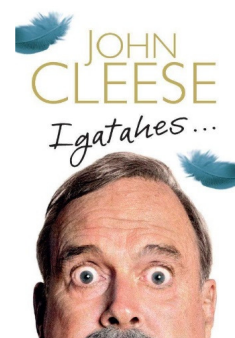
Saared ongi sellised kohad, kus erinevad elusaatused kohtuvad ning omavahel põimuvad.— Lawrence Durrell „Küprose kibedad sidrunid. Elu Vahemere saarel“.

Biograafiad

JOHN CLEESE „IGATAHES...” (2015)

Siiras ja erakordselt naljakas lugu sellest, kuidas pikast, häbelikust Weston-super-Mare'i noorukist sirgub teada-tuntud legend. Oma teekonnal kirjeldab John Cleese esimest närvesöövat avalikku esinemist Saint Peteri erakoolis, kui ta oli vaid kaheksa ja viis kuuendikku aastat vana; oma lõputult rändavat elu vanematega, kes ei suutnud elada nähtavasti kusagil kauem kui kuus kuud; oma esimesi kogemusi õpetajatöös, teadmata vähimatki ainetest, mida ta pidi õpetama; oma hamstriomaniku päevi Cambridge'is ja esmakohatumist mehega, kellest sai rohkem kui kaheks aastakümneks tema kaasautor, Graham Chapmaniga. Ja sealt edasi oma peadpöörivast edust sketšikirjutajana Peter Sellersile, David Frostile, Marty Feldmanile ja teistele kuni „Monty Pythoni” kõrgusteni välja. Sisaldades siin-seal John Cleese'i mõtteid teemadel, mille haare on sama lai nagu komöödia olemus, alustades kriketi ja veesuusatamise kaheldavatest hüvedest ning lõpetades kõigi Inglismaa kuningate ja kuningannade tähtsamate daatumitega, on tegemist endise koolmeistri meisterliku tööga.

JONAS FORSANG, PETTER NORTHUG „MINU LUGU. PETTER NORTHUG” (2019)

Kui palju on vaja ohverdada, et saada maailma parimaks?

See on lugu ühest Norra kirkaimast sporditähhest. Poisist, kes kaotas kõik suusavõistlused, aga ei andnud mitte kunagi alla. Tahtejõust, vanaisast ja lapselapsest, üksindusest ja ebakindlusest, julgusest olla sina ise. Mehest, kes trotsis kõiki ja tõi suusaspordi murrangu. Kuldmadalitest, skandaalidest ja autosõidust, mis muutis kõik.

Jutustanud on Petter Northug – ainus, kes teab kogu tõde.

Esimene valu lööb jalgadesse. Järgmine rindu. Aga ma surun edasi. Kuni valu hakkab pulseerima meelekohal. Kuni pilt hakkab kokku tõmbuma. Kuni kogu keha on häirerežiimis. See on siis, kui ma end teistest lahti rebin.

